

Equips de Matrimonis

Mare de Déu

Número 127

«Publicació EMD de Catalunya i Menorca»

Pasqua 2016

9 D'ABRIL DE 2016

EQUIPS DE LA MARE DE DÉU DE CATALUNYA I MENORCA

**NO PASSEM DE LLARG.
COMPROMESOS!**

» Sumari

3 Editorial

/ No passem de llarg. Compromesos!

4 Notes del Secretariat

5/6 Veu de l'Equip Responsable

/ A les portes de la Trobada General

7/9 Veu del Consiliari

/ Les "Set Paraules" de Jesús ...Ressuscitat!

10/11 Lletra de l'Eri - Consiliari

/ No oblidem pas la nostra dignitat!

12 Moviment Internacional

/ L'ERI a Barcelona

13/25 Vida del Moviment

/ Reunions mixtes als Sectors de Barcelona

/ Visita al Bisbe de Terrassa,

monsenyor Josep Àngel Saiz Meneses

/ Trobada d'Advent del Sector Vallès

/ Visita al Bisbe de Lleida,

monsenyor Salvador Giménez Valls

/ Recés d'Advent del Sector Reus.

Reflexions

/ El món que canvia interpel·la els Equips

de la Mare de Déu: trobada de reflexió

promoguda per la Permanent de Menorca

/ Jornades de Formació dels Equips

a Tortosa

26/29 Veu dels Equips

/ La Mare de Déu de la Misericòrdia
de la Fatarella

/ En Màrius Heras, in memoriam

/ L'escolta terapèutica

30/31 Pare Caffarel

/ Dependència

32/33 Veu dels Consiliaris

/ Rentar els peus

34/35 Pensaments per créixer

36 Pregàries al vent

/ Gianni Rodari

37 Crítica de cinema

/ Mandarinas

38/39 Conte

/ L'ocell de foc

40/41 Llibres

/ Res no s'oposa a la nit.

Delphine de Vigan

/ La sega. Martí Domínguez

42/43 Trobada general

Publicació EMD de Catalunya i Menorca

» Edita:

EMD de Catalunya i Menorca

c/ Urgell, 176, 2n - 08036 BARCELONA

Tel. 934 675 551

secretariat@emd-cm.cat

www.emd-cm.cat

Horaris del Secretariat

Dimarts i dijous de 10 a 13 h

Compte corrent EMD ('la Caixa')

ES19 2100 0832 6102 0030 1580

» Responsables EMD

Catalunya i Menorca:

Albert Mascaró i Anna M. Padrós

albert.anna@emd-cm.cat

» Equip de revista:

Carme Meix

Lourdes Gabarron

Manel Espanya i Mercè Masip

Pere Gil i Montserrat Arespacochaga

Xavi Ibars i Lupe Gordillo

» Per a publicacions:

revista@emd-cm.cat

carme.meix@barrobes.cat

secretariat@emd-cm.cat

» Disseny i impressió

Publicitat Tàfner, S.L.

Tel. 977 881 050

eltafner@eltafner.com

Dipòsit legal: B-19764-1981

Núm. 127 - PASQUA 2016

» *No passem de llarg. Compromesos!*

El lema de la trobada de Terrassa del mes d'abril ens remet a l'evangeli de Lluc, 10, 30-37, sobre el bon samarità. Un episodi que no ha perdut vigència. Només ha canviat l'origen del pobre viatger ferit i abandonat, el lloc i les circumstàncies, però l'exemple és ben actual: el podem veure a la televisió, mentre mengem o descansem, en les imatges colpidores dels refugiats sirians i iraquians que fugen de l'horror instal·lat als seus països. I els nostres representants polítics actuen com aquells viatgers atabalats que passaven de llarg perquè tenien pressa. O pensaven que no tenien lloc a casa seva per acollir-los.

I nosaltres, la nostra societat occidental, també passem de llarg. On són els indignats que sortien al carrers per protestar per moltes altres causes? Ens quedem quiets, atordits, potser espantats pel que ens pot caure a sobre si obrim de bat a bat les portes de casa nostra, dels nostres països, dels nostres pobles i ciutats. I és que tenim por, i la por paralitza.

Per això necessitem que ens qüestionin, que ens interpel·lin, que ens forcin a sortir de la nostra actitud acomodaticia, de la nostra tebior i de la nostra zona de confort.

La trobada d'enguany a Terrassa, vol despertar aquestes consciències endormiscades. És amb el compromís amb els altres, amb els que pateixen, amb els que ho necessiten, que trobarem justificat el nostre nom de cristians.

Aquest mes de febrer a Cuba, Francesc s'ha abraçat amb Ciril, o Kiril, dos germans de fe separats per un miler d'anys de recel, d'incomprensió. I aquest ha estat un símbol de compromís, de reconciliació. Un signe d'esperança. I un exemple per a tots.

» A les portes de la Trobada General

Som dels Equips, ho celebrem!

El recordeu, aquest lema? És el de la Trobada General de fa dos anys. Per a nosaltres va ser una experiència inoblidable, una alenada d'il·lusió, de força, de sentit de comunitat, d'autèntica comunitat amb el Crist. Va ser molt bonic poder aplegar tanta gent a l'ombra de les torres de la Sagrada Família!

Ja han passat dos anys. Durant aquest temps han passat moltes coses a l'Església i en el nostre Moviment: l'exhortació a la Misericòrdia que ens ha fet el Sant Pare en la proclamació d'aquest Any de la Misericòrdia; la seva encíclica sobre l'entorn, *Laudato si'*; el progrés de la causa de beatificació del pare Caffarel, o la Trobada de Responsables Regionals a Roma en què els responsables del Moviment ens han convidat, com ja us vam explicar, a tornar a les fonts i l'essència del Moviment, a recuperar i viure el carisma dels Equips.

Tenim ja pràcticament a tocar la Trobada General d'aquest curs. Si la de l'any 2014 volia representar la il·lusió, la del 2016 ha de ser la manifestació de la nostra maduresa com a matrimonis creients. Ho reflectia el pare Caffarel en els seus escrits i ens ho ha demanat el Sant Pare en la recepció que va concedir al Moviment el setembre passat: a la gent dels Equips se'ns demana un compromís

com a matrimonis cristians en aquest món. Que estiguem atents als signes dels temps, a les necessitats del nostre voltant, que siguem imaginatius, que siguem actius.

Si la Trobada de l'any 2014 volia representar la il·lusió, la de l'any 2016 ha de ser la manifestació de la nostra maduresa com a matrimonis creients

La Trobada és un moment lúdic, però us proposem que sigui també un moment de treball i de reflexió en comú. Per això hem preparat diversos escenaris que ens ajudaran a veure la nostra realitat des d'angles diferents.

Després de la ponència que ens farà el bisbe Taltavull, ben conegut i estimat per la gent dels Equips, ens repartirem en petits tallers per treballar el compromís des de la pregària contemplativa, des del servei, des del diàleg interreligiós, des de l'acollida o des de l'esperança, amb un interès polític i social o pel medi ambient. A la tarda, la música, la dansa i la imatge ens oferiran una visió més festiva però igualment compromesa. La celebració s'acabarà amb una Eucaristia i la benvinguda als propers Responsables Regionals, ja que aquesta Trobada és

també un moment de comunicació fort i important dins del nostre Moviment.

Jo sóc el camí (Jn 14,6). Així va intentar explicar Jesús als seus deixebles, per enèsima i darrera vegada, la nit del Dijous Sant, tot just acabat el Sopar, quin era el camí cap al Regne de Déu. Que és també el nostre.

Aquest camí, però, cal fer-lo sense deixar ningú enrere.

NO PASSEM DE LLARG. COMPROMESOS!

Us hi esperem!

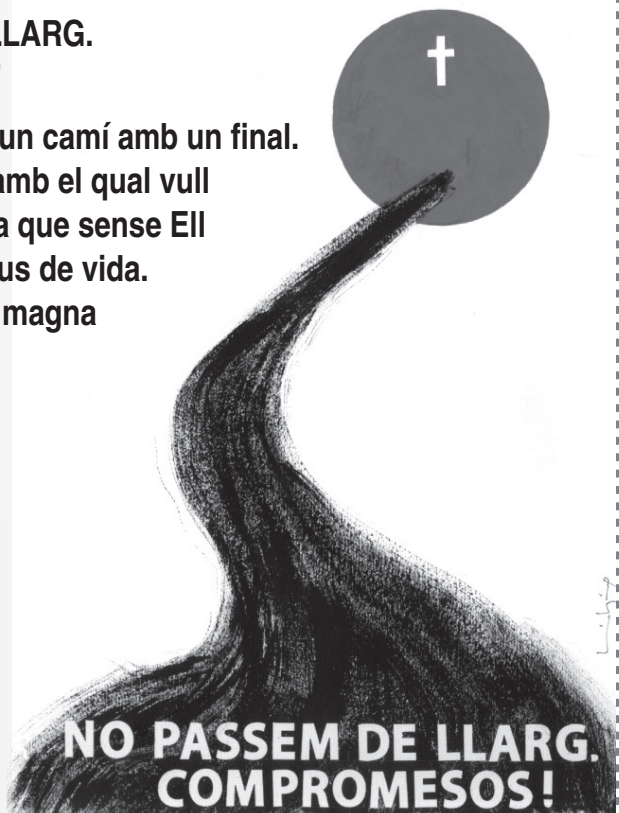
Albert Mascaró i Anna M. Padrós

Responsables Regionals de Catalunya i Menorca

**“NO PASSEM DE LLARG.
COMPROMESOS!”**

**El logo ens marca un camí amb un final.
Aquest, és un sol amb el qual vull
representar DÉU, ja que sense Ell
no existiria cap tipus de vida.
Crec que és l'obra magna
de la Creació.**

Rafael Miralpeix
EMD Terrassa 10

» *Les “Set Paraules” de Jesús* *...Ressuscitat!*

És molt freqüent que a diverses comunitats i parròquies, durant la Quaresma o per Setmana Santa, es prediquin **“Les darreres Set Paraules”** (més són més aviat frases) **de Jesús, a la Creu**”. Fins i tot es fan concerts amb aquest títol com els que van fer Cesar Franck o Cristòfor Taltabull, i el que Franz Josef Haydn va estrenar el 1803 a la famosa capella barroca, ovalada i soterrània del *“Oratorio de la Santa Cueva”*, de la *Iglesia del Rosario*, a Cadis.

Amb aquest rerefons intentaré plasmar unes altres **“Set Paraules de Jesús”**, no pas a la Creu, sinó després de la seva resurrecció i abans de pujar al cel, extrems dels Evangelis. Ben cert és que són paraules o frases, cadascuna de les quals tenen un força especial.

L'ordre intenta ser cronològic, segons ho contemplem des de la mirada dels Evangelis.

Així, doncs, iniciem amb el Quart Evangeli, on escoltem l'al·locució del Mestre:

1.- **“Dona, per què plores? Qui busques?”** La primera frase de Jesús Ressuscitat, a Joan (20, 15).

És significatiu que la primera paraula que surt a l'Evangeli de la boca de Jesús ressuscitat sigui: “Dona”. Dona no és només una femina, sinó que pot representar també l'esposa, perquè no oblidem que l'encontre es fa a l'hort (jardí), el qual evoca l'escena del Càntic dels Càntics (19,14) on es prepara la trobada de l'esposa amb l'espòs. Maria Magdalena és la que ha estat fidel deixeble de Jesús, tot fent camí i al peu de la Creu, amb la Mare de Jesús.

I, a la pregunta de Jesús, encara sense saber realment qui és, li diu “Senyor” (espòs). Comença un nou món, una nova humanitat. Comencen les noves Aliances amb l'Anyell, la de Magdala i les que volen unir-se a Ell.

Jesús li diu: “Maria”. L'anomena pel seu nom propi i ella “el reconeix per la seva veu” (paràbola del Bon Pastor). Com també, seguint l'espiritualitat que hem rebut, ens anomena pel nostre propi nom.

I, un moment després, Jesús envia la Magdalena a anunciar a la comunitat dels deixebles, el que ella ha trobat, que ella buscava.

2.- “Pau a vosaltres”. Trobem aquesta proposició també a l’Evangeli de Joan (20, 19) i repetida diverses vegades. És la salutació que fa Jesús a la comunitat dels seus deixebles, tancats per por. Ho diu el mateix dia de la resurrecció, que comença la Nova Creació.

Jesús parla a tots, sense fer distinció d’uns o d’altres, ni Pere, ni Joan ni Jaume, sinó tots els qui s’han adherit a Jesús. Ell es presenta en el centre de la comunitat; no en el centre geogràfic, sinó com el que és: font de vida, punt de referència i factor d’unitat.

I Jesús els diu “Pau a vosaltres”, tal com els havia dit en el sopar de comiat, uns dies abans (però que sembla tota una eternitat). Aquesta salutació significa el retrobament dels deixebles amb Jesús, corresponent al que ha tingut amb Maria. (I, suposadament amb Maria, la seva Mare –que no consta als Evangelis).

I torna al Cenacle, al cap de vuit dies de la Nova Creació, amb tots els Deixebles reunits (“units plenament”). L’apòstol Tomàs ens va fer un gran favor. La seva manca de fe, no va ser pas més gran que la nostra. Però la resposta de Jesús li va servir a ell i també a tots nosaltres. Tant de bo poguéssim, com el Dídim, exclamar: “Senyor meu i Déu meu”.

3.- “De què parleu entre vosaltres tot caminant?” Pròpia de l’Evangeli de Lluc (24, 17). El camí, no és tan sols un recorregut físic, és una mena de procés de la vida dels seguidors de Jesús. Els dos caminants d’Emaús, són una mostra dels seus seguidors. Sovint anem tristos, decebuts, sense trobar el sentit de la vida, ni... el sentit de la Paraula de Déu.

Necessitem que Jesús se’ns apropi. Necessitem que els nostres catequistes, els nostres pastors ens ajudin a redreçar el camí, a orientar la nostra fe.

Quan “partim el pa” amb els nostres pastors i amb els necessitats, nens i pobres, que tenim ben a prop, Jesús es fa present a la nostra Vida.

4.- “Mireu-me les mans i els peus: sóc jo mateix” També és de Lluc (24, 39). Ho diu als seus amics reunits en el Banquet, gràcies a la seva presència. I comparteix “les sobres” del menjar, “d’un tros de peix a la brasa”. Els mostra el seu cos i els estigmes de les ferides dels claus, malgrat que “no s’ho acabaven de creure de tanta alegria”. I “n’estaven sorpresos”. Els obrí el cor perquè compreguessin les Escripures i fossin capaços de ser els seus Testimonis.

5.- “Aneu a anunciar als meus germans que vagin a Galilea. Allà em veuran”.

Molt pròpia de l’Evangelistista Mateu (28, 10). Galilea, era el lloc preferit de Jesús. Allà on va començar a viure el Regne de Déu aquí a la terra amb els seus deixebles, amb Maria i amb les santes dones. També nosaltres estem convocats a “anar a Galilea”. Però no hi anem d’un en un! Anem-hi plegats, units amb la nostra família, amb el nostre Equip, amb la nostra comunitat parroquial o del Moviment.

6.- “Feliços els qui creuran sense haver vist!” Tornem a l’Evangeli de Joan (20, 29). És la nova benaurança del Regne ja anunciada anteriorment en el Sant Sopar, després d’haver-los rentat els peus: “Feliços vosaltres si ho poseu en pràctica” (13,17). És el servei mutu que expressa l’amor, un amor que fa present Jesús, viu i actiu en el grup.

I, com diem havent consagrat el Pa i el Vi: “Feu això, que és el meu memorial” (la seva presència). Tot tenint en compte que no només és la “consagració”, sinó també el servei d’haver rentat els peus.

Certament, els ulls de la fe veuen el cor de les persones.

7.- “Simó, fill de Joan, m’estimes?” També és de Joan (21, 16). N’hi ha que s’estranyen que Jesús demani a Pere tres vegades (!) si se l’estima. Quantes vegades us ho pregunteu els matrimonis. I és que hi ha pactes i aliances que són per sempre. L’aliança que porteu al dit anular n’és un record i un signe: de l’amor que us vau manifestar davant de la comunitat i l’amor que us teniu, oberts sempre cap a la plenitud dels temps.

També l’aliança amb Déu és pacte d’amor.

Apèndix: “Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món”. I finalment tornem a l’Evangelistista Mateu (28, 18). Jesús viu és present enmig nostre. És el centre de gravetat de la nostra vida. Ell és el Ressuscitat perquè, com en el Baptisme, nosaltres ressuscitem conjuntament amb Ell (malgrat les mancances, les limitacions nostres).

El Crist Ressuscitat és amb tu; amb la parella, amb la família, amb la Comunitat,... Sempre!

Bona Pasqua a tothom!

Mossèn Josep Lluís Socias i Bruguera
Consiliari dels EMD de Catalunya i Menorca

» *No oblidem pas la nostra dignitat!*

Molt estimats *équipiers*,

En el context providencial en què vivim, marcats tant pel record de la conclusió del Concili Vaticà II, el 8 de desembre de 1965, del qual fa cinquanta anys, i per la proximitat del Sínode dels Bisbes sobre la Família, m'agradaria compartir amb vosaltres l'esperança que em dóna el nostre Moviment per al futur de la família cristiana en l'Església i en la societat del nostre temps. També m'agradaria convidar-vos cordialment a la fidelitat al nostre carisma i a la nostra missió dins l'Església, ara encara més actual que fa 68 anys.

Els temps actuals ens criden a viure amb valentia i esperança allò que nosaltres som, a viure la nostra missió d'esposos amb alegria, com ens exhorta el papa Francesc. Us convido a recordar la dignitat, amb la qual tots nosaltres hem estem cridats a viure, en tres nivells, cadascú segons el nostre estat de vida :

- ✓ No oblidem pas la nostra dignitat de persones creades a imatge i semblança de Déu, realitat que no és de cap manera òbvia per a molts dels nostres contemporanis, més preocupats per l'ecologia de la natura i el món, i menys per l'ecologia humana, com el Papa Francesc ens recorda en la seva recent encíclica *Laudato si'*!
- ✓ No oblidem pas la nostra dignitat de fills de Déu pel baptisme, partícips de la naturalesa divina i cridats a la santedat, a la perfecció de la veritat, de la llibertat i de l'amor, que és possible d'adquirir únicament en Déu, com un do i una gràcia que humilment hem de demanar.
- ✓ No oblidem pas la nostra dignitat conjugal, com ens ensenya sant Joan Pau II en la seva teologia del cos. En el vostre cas, com a parelles, heu de viure el vostre amor conjugal en el Senyor, segons el pensament de l'Apòstol Pau. Recomano la lectura i la meditació en parella del capítol 7 de la Carta als Corintis, sobretot els primers versets (1Co 7,1-8), on l'apòstol parla del deure conjugal. Viviu castament el vostre amor conjugal, que es nodreix –perquè l'amor necessita ser nodrit– de la vostra assistència freqüent a les tres taules o altars: la taula eucarística, la taula de l'àpat de germanor i la taula on celebrem l'amor cast i pur dels esposos que estimen el Senyor, i on l'amor ha estat beneït pel Senyor i per l'Església en el sagrament del matrimoni.

No oblidem la nostra triple dignitat de persones creades a imatge i semblança de Déu, de fills de Déu pel baptisme i de cònjuges segons el pensament de Sant Pau

Pel sacrament del matrimoni, el marit representa el Crist que estima l'Església i es dóna morint-hi d'amor; l'esposa representa l'Església que acull l'amor del seu espòs, sotmetent-s'hi. L'obediència i la submissió són possibles solament entre persones que s'estimen veritablement. És per això que la regla d'or de la relació i de l'amor conjugal és el perdó, que és la forma més perfecta de donació.

No sé, estimats *équipiers*, si el que acabo de compartir amb vosaltres és obvi per a tothom. En qualsevol cas, us convido a reflexionar-hi dintre del vostre diàleg conjugal, i en les vostres pregàries, així com en el vostre deure d'asseure-us. Sigueu escrupolosament respectuosos amb els punts d'esforç, els quals, perquè són molt senzills, no són pas fàcils !

Pare José Jacinto Ferreira de Farias, SCJ
Consiliari espiritual de l'ERI

**¿us agradaria publicar una fotografia
de les vostres activitats, un dibuix, un graffiti...**

**una opinió, una carta, un escrit, un poema,
una crònica, un conte,... una nova secció per a la revista?**

revista@emd-cm.cat

secretariat@emd-cm.cat

» L'ERI a Barcelona

Una de les claus del nostre Moviment és la comunicació. Efectivament, per coordinar 12.000 equips formats per 140.000 *équipiers* repartits per més de 80 països calen espais definits de comunicació.

En aquest sentit, de l'asseguda a la reunió d'equip, i d'aquesta a la reunió de l'Equip Responsable Internacional, l'ERI, s'estén la columna vertebral del nostre Moviment, per on circula la informació, tant cap amunt com cap avall.

L'ERI es reuneix tres cops l'any; dues reunions les fa a la seu a París; per a la tercera, tria una ciutat diferent cada vegada, amb la intenció de conèixer millor els *équipiers* de les diferents zones.

Enguany l'ERI ha decidit fer la seva reunió a Barcelona.

Quan arribi a les vostres mans aquest número de la nostra Revista, la visita ja haurà tingut lloc. El programa inclou una trobada amb el bisbe auxiliar de Barcelona, el bisbe Sebastià Taltavull (per impossibilitat de calendari de monsenyor Omella), perquè compreguin la realitat de l'església catalana, i una altra trobada amb *équipiers* de Catalunya i Menorca. Aquesta trobada, oberta a tothom, es planteja com a punt d'intercanvi de projectes, necessitats i il·lusions.

Els que vau assistir a la Trobada General a la Sagrada Família segurament recordareu José i Berta Moura Soares, Zé i Tò. En aquella ocasió van fer el viatge des de Portugal per acompanyar-nos; aquesta vegada vénen amb la resta de l'Equip Internacional i el Consiliari, el pare Jacinto Faria, per conèixer-nos.

Volem explicar-los qui som. Volem explicar-los que la força amb què van entrar els Equips a Catalunya i Menorca ha conegut hores baixes, com també n'ha conegudes, en un cert sentit, l'església catalana. Però volem explicar-los també que tenim moltes il·lusions i projectes perquè justament ara, en hores baixes, els Equips som més necessaris que mai.

Perquè és hora de tornar a les fonts i reinventar-nos!

Albert Mascaró i Anna M. Padrós
Responsables Regionals de Catalunya i Menorca

» *Reunions mixtes als Sectors de Barcelona*

D'acord amb la iniciativa de l'any passat de reprendre les reunions mixtes conjuntes amb tots els sectors de Barcelona, el dia 30 de gener proppassat ens vam organitzar en tres equips de sis persones cadascun. Es va fer de manera que cap matrimoni no coincidís amb ningú del mateix equip, així la riquesa de la reunió pot ser encara més profitosa.

El tema proposat va ser l'al·locució que el Papa va donar als responsables regionals que van assistir a la trobada de Roma. Es van plantejar dues qüestions que ens van servir per dialogar, així com una oració comuna per a tothom.

L'experiència de les reunions mixtes sempre és molt gratificant. És una trobada amb altres matrimonis que es poden conèixer o no d'abans, però en qualsevol cas, l'intercanvi d'idees i vivències sobre com viuen d'altres equips, conèixer els compromisos personals dels altres matrimonis i com ens ajuda el fet de pertànyer al Moviment, no poden fer res més que enriquir-nos a tots i cadascun de nosaltres.

Es per això que us invitem a tots vosaltres a participar en les properes edicions. Com més serem, més compartirem.

Animeu-vos-hi!

Agustín i Victoria, Ramón i Ofelia, Liberto i Lourdes
Dels EMD dels Sectors de Barcelona

» *Visita al Bisbe de Terrassa, monsenyor Josep Àngel Saiz Meneses*

El dia 27 de gener proppassat vam tenir el goig de conèixer i saludar monsenyor Josep Àngel Saiz Meneses, Bisbe de la diòcesi de Terrassa. Acompanyats pel pare Gaspar Borda, Consiliari ben conegut dels Equips i responsable de la Pastoral Familiar d'aquest bisbat, vam poder mantenir una llarga i profitosa conversa amb el senyor Bisbe..

Tot i que la nostra intenció inicial era principalment de convidar-lo a la Trobada General, el Bisbe Josep Àngel va recordar els seus temps com a Consiliari dels Equips a Illescas, amb els quals encara el lliga una bona amistat. Ens va animar a seguir difonent el carisma dels Equips, i fins i tot ens va donar algunes indicacions i encàrrecs per als equips del Vallès.

Agraïm de tot cor a monsenyor Saiz el temps i l'atenció que ens va dedicar i la seva preocupació pels equips de la diòcesi.

Albert Mascaró i Anna M. Padrós
Responsables Regionals de Catalunya i Menorca

» *Trobada d'Advent del Sector Vallès*

El dia 28 de novembre de 2015, vam fer la trobada d'Advent del nostre Sector a la Parròquia de la Sagrada Família de Terrassa, d'on és rector Mn. Josep Esplugas, consiliari de l'equip que la preparava, l'EMD Terrassa 10.

Ens vam aplegar tots, amics i amigues, per compartir una jornada molt especial en companyia dels nostres estimats Albert Mascaró i Anna M. Padrós, matrimoni responsable Regional de Catalunya i Menorca.

El pare Josep Solé, carmelita i consiliari dels equips del Sector Vallès, ens va convidar a reflexionar en profunditat sobre l'Advent.

Seguidament Mn. Josep Esplugas, després de presentar-nos el document del Papa Francesc *El rostre de la misericòrdia (Misericordiae Vultus)*, *Butlla de convocatòria del Jubileu extraordinari de la misericòrdia*, ens va donar unes pistes perquè les treballéssim en grups de diàleg.

Vam treballar les quatre qüestions següents:

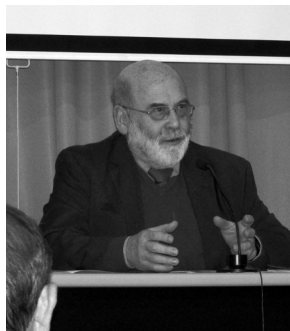
1. La imatge de Déu

1.1. Quina importància té que Jesús, el Crist, sigui la imatge perfecta de Déu?

1.2. Si Jesús és la imatge del Pare, quina ha de ser la clau d'interpretació del missatge de la Sagrada Escripura en conjunt i, particularment, de l'Evangeli? L'amor, o el poder i la saviesa?

1.3. Nosaltres som imatge de Déu: *"Déu digué: Fem l'home a imatge nostra, semblant a nosaltres (...) Déu va crear l'home a imatge seva, el va crear a imatge de Déu, creà l'home i la dona"* (Gn 1,26-27). Quina imatge donem de Déu? S'avé amb la imatge que en dóna Jesús?

2. Jubileu

- 2.1. Un cristià trist no passa de ser un trist cristià. Per què hem d'estar sempre contents? *"Viviu sempre contents en el Senyor! Ho repeteixo: Viviu contents! Que tothom us conegui com a gent de bon tracte. El Senyor és a prop. No us inquieteu per res"* (Fi 4,4-6). La misericòrdia de Déu és causa de la nostra alegria? És legítim que els catòlics fem cara de pomes agres en les nostres celebracions? Quines actituds hauríem d'adoptar?
- 2.2. Som una colla de poca-soltes? Jesús era un poca-solta o tenia raons per estar content, sabent-se ja perdut del tot? *"Us he dit tot això perquè la meva joia sigui també la vostra i la vostra joia sigui completa"* (Jo 15,11).
- 2.3. Guanyar el jubileu o celebrar el jubileu. Què sembla més adequat?

3. La misericòrdia en l'Església

- 3.1. Quin és el paper de la misericòrdia en la vida de l'Església?
- 3.2. L'autosuficiència de l'ésser humà, produïda per l'orgull creat pels avenços científics, ha foragitat la idea de Déu? És Déu una nosa? La fe religiosa és una expressió d'immaduresa?
- 3.3. Davant del refús de Déu, quina ha de ser la reacció de l'Església? Una Església en sortida, què voldrà dir? Sortir cap a Déu i/o sortir cap al germà?
- 3.4. És cert que el menyspreu de Déu ha de produir en els creients una nova i diferent aproximació a Déu des de la perspectiva de la misericòrdia més que no pas des de la del poder? Convivència misericordiosa o confrontació agressiva?

4. Relació justícia – misericòrdia – indulgència

- 4.1. La justícia de Déu no és la justícia humana. En què és diferent la justícia humana de la justícia divina?

4.2. Quina és la relació de la justícia amb la misericòrdia?

4.3. Què comporta que la butlla parli d'indulgència en singular?

Aquestes foren les aportacions globals dels grups:

- ✓ La clau d'interpretació del missatge de la Sagrada Escripura és l'amor, i hauríem de donar aquesta imatge. Jesús predica amb l'exemple.
- ✓ Hem de tornar a l'essència del missatge de Jesús i desempallegar-nos dels missatges negatius que ha emès l'església jeràrquica.
- ✓ La fe ha de donar alegria. Ens cal una actitud d'il·lusió. Hauríem de ser més oberts, fer més vida de comunitat compartida. Cal aprofundir i viure amb goig l'any de la misericòrdia. A les celebracions litúrgiques s'hi hauria de veure més alegria. Tant el sacerdot com el poble reunit hauríem de traspuar l'alegria immensa que ens proporciona la fe, tot i les dificultats que sovint ens comporta la vida.
- ✓ Jubileu és igual a alegria. Mostrem-la. En la família, amb els veïns, amb els amics...
- ✓ Cal fer una mica més de "Maria" i no tant de "Marta". Fem, però, escoltem? pensem? meditem?
- ✓ Hem de sortir cap al germà establint-hi una convivència misericordiosa.
- ✓ Misericòrdia és igual a estimació, i estimació és igual a compassió.
- ✓ Cal perdonar, però també cal cridar l'atenció sobre allò que s'ha fet malament. I no podem només protestar, que també ens hi hem de posar.

- ✓ El paper de la misericòrdia en la vida de l'Església és perdonar i no jutjar.
- ✓ Hem d'acollir el do de Déu i ser misericordiosos com Ell.
- ✓ El pecat, com l'home, és limitat; la misericòrdia és infinita com ho és Déu.
- ✓ La misericòrdia és superior a la justícia.
- ✓ Les persones segueixen buscant Déu, però hem d'aprofitar el nou alè del Papa Francesc per acollir els cristians que estan decebuts amb la seva església.

Després de treballar-ho vam recollir les respostes dels diferents grups i es va donar pas a la celebració de l'Eucaristia, moment de sentir-nos Església, tots i totes en comunió amb el Crist.

Finalment vam compartir un sopar de germanor i ens vam acomiadar fins a la propera trobada.

Sue Rodríguez i Esperança Puig

EMD Terrassa 10

» *Visita al Bisbe de Lleida, monsenyor Salvador Giménez Valls*

El propassat diumenge dia 21 de febrer vam tenir l'oportunitat de retrobar-nos amb el Bisbe Salvador Giménez Valls, actualment al capdavant de la diòcesi de Lleida. El Bisbe Salvador ens havia rebut en les nostres escapades a Menorca, als inicis de curs, d'on era el Bisbe fins fa ben poc temps, concretament fins a l'estiu passat.

Amb ell vam compartir la situació actual dels Equips i les il·lusions que hi tenim posades i li vam transmetre el nostre oferiment de treballar per als matrimonis de la seva nova diòcesi, on, val a dir, no hi ha equips. El Bisbe Salvador es va oferir a treballar per fer conèixer els Equips entre els mossens de la seva diòcesi.

Des d'aquestes pàgines, volem fer-li arribar el nostre agraïment per la seva afectuosa acollida i el seu interès pels Equips.

Albert Mascaró i Anna M. Padrós
Responsables Regionals de Catalunya i Menorca

» *Recés d'Advent del Sector Reus.* *Reflexions*

El dia 19 de desembre de 2015, el Sector de Reus ens reunirem a la parròquia de Sant Josep Obrer per celebrar-hi el Recés d'Advent amb el tema l'**Any de la Misericòrdia - Any Jubilar**.

Va ser una xerrada col·loqui sobre la butlla "Misericordiae vultus".

Si hi ha alguna paraula que defineixi la Sagrada Escripura, aquesta és "Misericòrdia", donat que tota la història de la salvació és definició-realitat d'aquesta, doncs la "Misericòrdia" és el motor que fa i condueix aquesta història com a conseqüència de l'Aliança, és a dir, la "Misericòrdia" és relació...:

- de Déu amb el seu poble (Ex 3,7ss; Jer 7,23)
(hesed+emet = Misericòrdia+fidelitat)
- del poble amb Déu (Salm 51;64;27;28...)
(rajem+ emet = Misericòrdia+conversió)

Misericòrdia ve de la Paraula hebrea "*Hesed*" que podríem traduir com a compassió +perdó, o també *tendresa de mare* amb el fill, és a dir conseqüència de l'Amor; "*Rajem*" significa misericòrdia-conversió que exigeix fidelitat a l'Aliança (Salms, Profetes, Bona Nova).

En definitiva, la "Misericòrdia" és fruit de l'Amor –tendresa i de la Santetat; és a dir, Déu és Amor (1Jn 4,8.16). En el N.T. la "Misericòrdia de Déu" és temps de Nova Aliança, tot mostrant-nos un Déu Pare que perdona, reconcilia, no interroga i salva (Llc 15,11-32: fill pròdig; Mt 11,28.29; Jn 4,8-11) aquests aspectes per a Crist, Jesús són el motiu de l'acció salvadora (Tit 2,11; 3,4-5; Pe 1,2;2,10).

"La Misericòrdia" de Déu no és un concepte abstracte sinó que és fa visible en i per Crist, Jesús; en Ell la "misericòrdia" és manifesta com a tendresa, benvolença, compassió-acollida (Llc 4,18;7,22.34; 5,27.30; 15,1; 19,7; 7,13; 8,42; ...); per això la Bona Nova va dirigida als qui reconeixen la seva infidelitat, la seva necessitat de...; als pobres, als qui es penedeixen (Llc 15,7.10; 2Cor 1,3; 1Cor 7,25; Mt 5,48; Llc 6,36): deure de ser misericordiosos "*com ho és el vostre Pare*" (Mt 5,7; Llc 10,30-37; 1Jn 3,17).

Misericordiae vultus Patris est Cristus Iesus: Jesús amb la seva Paraula, amb els seus gestos i tota la seva persona revela la "Misericòrdia" de Déu com:

- alegria, serenitat, pau, camí que uneix Déu amb l'home: perdó gratuït (Heset = Gràcia)

– l'Amor de Déu consola, perdona i ofereix Esperança: compromís de fe (Rajem = Conversió)

La Porta Santa signe d'experimentar l'Amor de Déu que consola, perdona i ens ofereix Esperança (núm. 3)

L'Església és el signe viu de l'Amor del Pare amb el seu testimoni i compromís (núm. 4 i 5) guiada per la força de l'Esperit Sant, ensenyant un Déu sempre pacient i misericordiós (núm. 6 i 7)

Manifestat per Jesús, el Crist que ens revela que Déu és Amor (núm. 8) i Pare-Abbà sempre disposat a acollir, perdonar i no reclamar (Llc 15,11-32; Mt 18,33-35) (núm. 9)

La Misericòrdia és l'actuar de Déu vers nosaltres i el perdó és la força per acceptar el futur amb Esperança (núm. 10); per això cal saber escoltar la seva Paraula en silenci i contemplant-la (núm. 14)

El Pelegrinatge és signe de l'Any Sant que implica compromís i sacrifici; cal la conversió (Llc 6,37-38; Mt 18,33-35). Així doncs, l'Església està cridada a escoltar tots els necessitats (núm. 15 i 16)

La Quaresma ha de ser temps per celebrar i experimentar la misericòrdia amb conscienciació de fe mitjançant el sagrament de la reconciliació, i el confessor ha de ser signe de l'Amor que perdona; Jesús no jutja, ans ofereix el seu perdó i salvació: la fe abans que la llei (núm. 17 al 20)

Indulgència significa deixar-se reconciliar amb Déu i assaborir el seu perdó (núm. 21 i 22)

I tot plegat, sense oblidar-nos en cap moment de Maria, sempre disposada a mostrant-nos la seva "tendresa" com a Mare nostra (núm. 24)

Mare de Déu de Misericòrdia, mireu-nos amb ulls d'Amor, diuen els goigs de Reus.

Que el jubileu sigui per enfortir la fe i el testimoni dels creients: la misericòrdia de Déu Pare que acull i perdona, oblidant-se del pecat comès, diu el papa Francesc.

Rafael Laínez Mata
EMD Reus 9

» *El món que canvia interpel·la els Equips de la Mare de Déu: trobada de reflexió promoguda per la Permanent de Menorca*

Aquest títol és el del document de treball de la III Trobada Internacional dels Responsables Regionals dels EMD, celebrada a Roma del 6 a l'11 de setembre de l'any 2015 propassat.

D'altra banda, en aital trobada internacional el papa Francesc reté homenatge als EMD en el decurs d'una audiència al Vaticà el dia 10 de setembre. A la seva al·locució, el Sant Pare animà els EMD a continuar llur missió a la vora de les parelles en dificultats i a intercanviar les seves experiències. Va voler insistir especialment en el paper missioner dels EMD.

La reflexió i el diàleg al voltant d'ambdós documents han servit de pretext per –des de la permanent dels EMD de Menorca–, proposar una trobada adreçada a totes les parelles que han estat responsables de Sector al llarg de la història dels Equips de la Mare de Déu a Menorca i a tots els

consiliaris que acompanyen els diferents equips que som part d'aquest Moviment matrimonial.

La trobada se celebrà a la parròquia del Roser des Castell, el dia 21 de febrer, amb la participació de l'actual Arquebisbe de València, cardenal Antonio Cañizares, que es trobava de visita a l'illa, juntament amb el nostre Administrador Diocesà, Gerard Villalonga i el Vicari General, Bosco Faner, suara nomenat. També hi van participar 8 matrimonis exresponsables de sector, 6 consiliaris, 1 representant de l'EDIP i la Permanent dels EMD, formada per 4 matrimonis i el consiliari.

La reflexió i el diàleg compartit s'han fonamentat en tres preguntes que fan referència a la documentació comentada, que és un reflex de les inquietuds actuals dels membres dels equips, que podríem resumir en els següents termes: Vocació, Missió, Fidelitat al Carisma del Moviment, Espiritualitat, Formació, Anunci, Obertura,

Noves Tecnologies, Xarxes Socials, Joves, Acompanyament, Relació directa, Proximitat, Divulgació i Testimoni.

Tot plegat sense oblidar que som persones enamorades de Jesús, que la nostra missió és atansar-li la gent, propiciar-hi un encontre fort. Sense això, tota la resta no té cap sentit.

Vam acabar la nostra trobada amb un missatge d'optimisme. Algú, aliè al Moviment, havia comentat en referir-se a un membre dels equips: *La gent dels equips tenen quelcom d'especial. I tant que ho tenim, car ens hem trobat amb Jesús. I és això, al capdavant, el que volem i ens cal compartir.*

Secretaris de la Permanent dels Equips de la Mare de Déu

» *Jornades de Formació dels Equips a Tortosa*

Els passats dies 13 i 14 de febrer un nombrós grup de matrimonis de la nostra diòcesi, i també de Barcelona, hem celebrat al convent de la Puríssima de Tortosa les Jornades de Formació dels Equips de la Mare de Déu. Hem tingut el goig d'escoltar el testimoni d'Álvaro i Mercedes Gómez-Ferrer Lozano, matrimoni valencià que fa pocs mesos han celebrat les seves noces d'or, que ens han acompanyat a recordar les fonts de la nostra vocació.

No han estat unes jornades més, no han estat simplement paraules que hem anat a escoltar. Ha estat una experiència de la presència de Déu en les nostres vides, en els nostres matrimonis i en el nostre Moviment. Les xerrades, d'una qualitat i profunditat extraordinàries, s'han anat combinant amb altres activitats fins a completar un itinerari a través del carisma formulat pel pare Caffarel.

Es fa difícil traduir en paraules tot el que hem rebut; només podem apuntar algunes pinzellades:

- ✓ Les paraules sobre el sentit del servei i sobre les actituds evangèliques que l'acompanyen, ens han recordat el sentit profund de pertànyer a un equip i de ser dels equips. Després, en el treball en equips mixtos hem pogut experimentar l'obertura als altres i l'ajuda mútua.
- ✓ La xerrada sobre l'antropologia de l'amor i els punts concrets d'esforç, l'asseguda i la pregària conjugal han estat moments per ressituat-nos en la nostra vocació. Com ens van dir els ponents: *cal trobar motius per mirar l'altre amb uns ulls nous*,

per perdonar-lo en comprendre que li demanem massa i que només Déu pot omplir aquella necessitat d'amor absolut que tots tenim.

- ✓ Després de la xerrada sobre l'oració segons el pare Caffarel, hem compartit una llarga estona de pregària en comú, pautada per la invocació que el nostre fundador utilitzava en les jornades d'oració de Troussures: *"Oh Tu, que has posat la teva casa en el fons del meu cor..."*
- ✓ En la darrera de les exposicions, amb la paraula *guariment*, hem descobert una nova perspectiva per conèixer millor l'acció de Crist en les nostres vides. Perquè tots necessitem curar ferides.

Vam acabar les jornades amb una Eucaristia presidida per Mn. José Luís Arín, consiliari de dos dels nostres equips. La celebració és essencial; com ens van dir els ponents: *allò que no se celebra es dilueix, perd la força, perd la vida. Allò que se celebra s'espera, es prepara, es fa present i es recorda.*

Tenim l'esperança que tot això que hem viscut doni fruit en els nostres matrimonis, en els nostres equips i en el Moviment. Acabem expressant un agraïment profund cap a Álvaro i Mercedes, per haver-nos apropiat la figura del Pare Caffarel, pel seu testimoni, per la seva generositat i pel seu talent comunicatiu.

Santi Carbó i Maria Josep Meix
Responsables del Sector Tortosa A

» *La Mare de Déu de la Misericòrdia de la Fatarella*

Tal com vam anunciar en el nostre número anterior i amb motiu de l'Any Sant Extraordinari dedicat a la Misericòrdia, us presentem avui un altre dels santuaris de les nostres terres dedicats a la Mare de Déu sota aquesta advocació.

El 1993 es van celebrar els 200 anys del Santuari que n'alberga la imatge, en aquesta població de la Terra Alta. Una imatge, feta d'alabastre de Beuda, que mostra restes de policromia, i havia estat obrada a Poblet. Durant la guerra civil, santuari i imatge van patir els efectes del vandalisme iconoclasta propi d'aquells temps revoltats. Un fidel va recollir les restes de la imatge, trencada a cops de mall, i les va preservar.

"A la vila de la Fatarella, el dia 5 de novembre del 1951, enmig d'un gran fervor i entusiasme, fou traslladada la imatge de la Santíssima Verge de Misericòrdia, que, des de la seva restauració, el 1940, havia estat custodiada i venerada a l'església parroquial". Així comença la proclama feta pel bisbe de Tortosa, Dr. Xavier Salinas, invitant a la commemoració dels 50 anys de la pujada a la també restaurada capella de la imatge de la Mare de Déu, el 8 de setembre del 2001. Una imatge estimadíssima per tots el fidels de la Fatarella, que li dediquen una festa molt viscuda el dia 8 de setembre de cada any, en la qual li canten:

Capella de la Mare de Déu de la Misericòrdia

Arx de la plaça Major

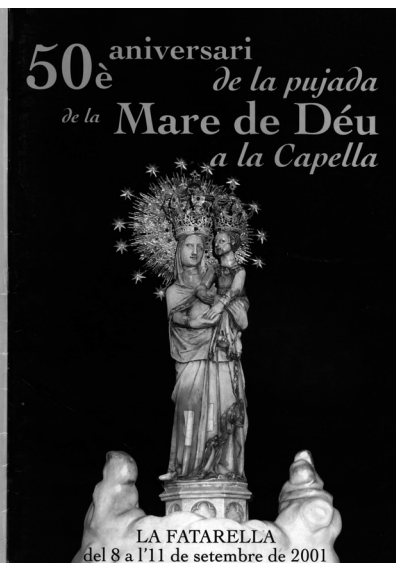
Plaça de la Fontana

Plaça de la Fontana

Plaça de Sant Andreu

Salve, Mare de Misericòrdia!
Salve, vida, esperança i consol!
Protegiu des de vostra Capella
aquest poble de predilecció.

Jurem tots els fills de la Fatarella
estimar-vos constants i amb fervor.
I exaltada en el tron de glòria,
alcanceu-nos la pau i la salvació.

Veniu amb confiança,
diu als fills del poble,
jo sóc vostra Mare
que té el cor més dolç.

Consol en les penes,
ajuda en la lluita,
i empar en la vida,
sóc dels pecadors.

Carme Meix

» *En Màrius Heras, in memoriam*

En Màrius Heras i Moreno entrà a la Casa del Pare el dia 13 de gener prop passat, a l'edat de 94 anys.

Membre de l'Equip Terrassa 7 fins que aquest quedà obsolet per defunció d'alguns *équipiers* i envelliment dels altres. Casat amb l'Anna M. Fortuny. Van tenir 8 fills.

Sastre d'ofici i batejat als 23 anys, fou un home de profundes i fermes conviccions religioses, activista incansable, figura destacada de l'associacionisme cristià, obert, amant de la natura i la llibertat.

Fundà la **Cooperativa Fil i Agulla** de treball en comú. A la primeria dels 60 impulsà la "**Cistella del Pa**" per recollir pa dels forns i repartir-lo amb finalitats benèfiques. **Catequista**. Fundador de l'**Agrupament Escolta Sagrada Família**. Membre de la **Federació de Cristians de Catalunya** fins al final.

A mitjan anys 80 va impulsar juntament amb la Sra. Maria Iribarren, el Concurs Bíblic per a escolars que se celebra anualment a Catalunya i Andorra i en què participen cosa de 60.000 nois i noies.

Ecumènic convençut fundà juntament amb el Pastor David Muniesa, l'**Associació Ecumènica Cristians per Terrassa**.

Fou l'ànima de la **Romeria de Terrassa a Montserrat** durant molts anys. I dugué a terme moltes altres activitats que no caben en aquest comentari.

Fou condecorat amb la **Medalla d'Honor de la Ciutat de Terrassa** i, juntament amb el Pastor Muniesa, amb la **Medalla al Mèrit Ecumènic**.

Al Cel ens espera.

Albert i Lúdia PUNTÍ-ABELAIRA
EMD Terrassa 10 - Sector Vallès

» *L'escolta terapèutica*

Dos ocells cantaven feliços damunt el mateix salze. Un d'ells era en una branca a l'extrem més alt del salze; l'altre s'estava més avall, a la forçada de dues branques.

Al cap d'una estona, l'ocell que estava a dalt de tot va dir:

- Que boniques que són aquestes fulles tan verdes.

L'ocell que estava a baix s'ho va prendre com una provocació i li va contestar, enfadat:

- Però estàs cec? Que no veus que són blanques?

I el de dalt, molest, va contestar:

- Ets tu qui està cec. Que són verdes!

I l'altre, des de baix, amb el bec cap amunt, li respon:

- M'hi jugo les plomes de la cua que són blanques! Tu no entens res.

L'ocell de dalt notava que se li encenia la sang, i sense pensar-s'ho dos cops es va abraonar damunt del seu adversari per donar-li una lliçó.

L'altre no es va moure. Quan van estar a la vora, l'un davant de l'altre, amb les plomes encrespades per la ràbia, van tenir la lleialtat de mirar tots dos cap amunt, en la mateixa direcció, abans de començar el duel.

L'ocell que havia baixat de l'alta branca es va sorprendre:

- Oh, és ben estrany! Fixa't! Les fulles són blanques.

I va convidar el seu amic:

- Vine fins dalt, on jo era abans.

Van volar plegats fins a la branca més alta del salze i aquesta vegada van dir tots dos alhora:

-Fixa't! Les fulles són verdes!

Aquest fragment l'hem extret del llibre Empatia terapèutica de J. C. Bermejo

Aprenem a poc a poc, a canviar la nostra perspectiva i aprenem també que la nostra realitat no és l'única que hi ha. Tots venim de mons diferents, d'experiències diferents i a vegades ens costa d'entendre l'altre; i volem intervenir per fer-li canviar el que nosaltres creiem que no fa bé.

Potser n'hi hauria prou que acceptéssim que els seus sentiments li pertanyen encara que nosaltres no ho puguem entendre. I així, només escoltant, l'altre començaria a descobrir què hi ha dins seu.

Lourdes Gabarrón

» Dependència

Vet aquí, primerament, el passatge principal d'una carta que acabo de rebre: "Tinc quaranta anys i mai no havia estat malalt fins ara. Així doncs, és una experiència tota nova que tinc i, us ho ben asseguro, poc divertida. Els primers dies em revoltava. Allí em teníeu, passant de mà en mà com un objecte trobat que hom manipula com vol, i sense que ningú es dignés atendre les meves peticions d'explicacions. I pensar que en la vida corrent no puc sofrir que la meva secretària em mogui de lloc el tallapapers de la taula del despatx! Quina horrible impressió de no ser més que una cosa...

Oh, certament, una cosa de la qual es té cura, es revisa, es repara, de la qual es comprova el bon funcionament, però tanmateix una cosa, és a dir, un ésser passiu. Pensava amb enveja en el darrer dels vagabunds: ell és un gran senyor, ell que disposa de si mateix, en comparació amb aquest burgès, en una clínica confortable, que no és més que una cosa de la qual els altres disposen".

Us vull estalviar les reflexions que se m'han acudit en llegir aquestes ratlles.

Perllongarien la nostra darrera conversa.

El meu corresponsal té raó: no hi ha res de més intolerable per a un home lliure, legítimament orgullós de la seva autonomia, que esdevenir dependent: això és pròpiament perdre la seva dignitat de persona humana.

Però ben mirat la independència és d'ordre moral. A l'hospital, al camp de deportats, en les tortures, els homes romanen lliures. Llur cos és la presa dels altres, però llur ànima se n'escapa. És solament quan abdica que un home esdevé una cosa.

Amb tot, reconec que la dependència física és una restricció a la seva independència, i és per això que ja li sembla intolerable.

I bé, aquesta independència que li és tan cara, l'home que estima experimenta la necessitat irreprimible d'immolar-la a l'ésser estimat, precisament perquè és el seu bé més preciós, perquè sacrificar aquest bé és la prova irrecusable que estima l'altre més que no pas a si mateix. I heus ací perquè es declara amb felicitat el bé de l'altre, la cosa de l'altre. Al segle XVII, hom s'anomenava l'esclau de l'ésser estimat (essent la condició d'esclau la d'una cosa de la qual un altre disposa, i no la d'una persona de la qual hom respecta la inviolable autonomia).

***No hi ha res de més intolerable per a un home,
que esdevenir dependent: això és pròpiament
perdre la seva dignitat de persona humana***

Pregar és transportar aquests sentiments en les nostres relacions amb Déu. És voler-se (amb felicitat i orgull) un bé de Déu, una cosa seva. És el repòs en la dependència consentida, volgudament estimada: “Com el bastó a la mà del viatger”, escrivia Charles Péguy. I l'home de pregària estima més aquesta dependència com més radical i congènita la descobreix. S'hi podria revoltar, però no pot pas deixar de deure a Déu l'existència, i no sols una vegada per sempre, sinó a cada instant. L'oració és el temps que hom va deixant la il·lusió d'autonomia que, a vegades, el guanya en l'acció, i reprèn la consciència de la seva dependència innata, hi consent, es torna a posar en mans del Pare, com una cosa de la qual demana que disposi: “*In manus tuas, Domine...*”

Ho havia comprès bé aquell vell sacerdot que feia gravitar tota la seva espiritualitat a l'entorn d'aquesta idea de dependència respecte de Déu, i que un dia em confiava: “N'hi ha prou que pensi en la paraula dependència per entrar en oració.”

Cent Cartes sobre la Pregària, núm. 29.
HENRI CAFFAREL

» *Rentar els peus*

1. Jesús renta els peus dels seus deixebles

La litúrgia catòlica romana proposa per a la missa vespertina del Dijous Sant l'episodi evangèlic del rentament dels peus. En el món bíblic rentar els peus era una tasca pròpia dels esclaus i es feia en arribar algú a la casa. Joan en el seu Evangelí explica que Jesús, abans de seure a taula per al sopar, probablement pasqual, rentà els peus dels seus deixebles, inclòs Judes, de qui Jesús ja sabia que l'havia traït.

Jesús fa, doncs, una feina d'esclau, tan incomprensible que Pere es nega a acceptar-ho. Pere seguia instal·lat en l'òptica tan humana de la lògica del poder, de bona fe, per descomptat, i no podia acceptar de cap manera que el seu Mestre el servís. No hi ha cap dubte que Pere estimava i respectava profundament Jesús. Per això Jesús el pot convèncer, amenaçant-lo de deixar de tenir part amb Ell (Jo 13,8). La desgràcia més gran que li podria passar.

En acabar de rentar-los els peus els explicà el sentit del que havia fet: *"Després de rentar-los els peus, es va posar el mantell i s'assegué a taula altra vegada. Llavors els digué: —¿Enteneu això que us he fet? Vosaltres em dieu "Mestre" i "Senyor", i feu bé de dir-ho, perquè ho sóc. Si, doncs, jo, que sóc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us els heu de rentar els uns als altres. Us he donat exemple perquè, tal com jo us ho he fet, ho feu també vosaltres. Us ho ben asseguro: el criat no és més important que el seu amo, ni l'enviat més important que el qui l'envia. Ara que heu entès tot això, feliços de vosaltres si ho poseu en pràctica!"* (Jo 13,12-17).

L'actitud de servei com a fonament de l'ètica cristiana és una constant en tots els Evangelis. Per exemple, entre molts: *"Aleshores s'assegué, va cridar els Dotze i els va dir:—Si algú vol ser el primer, que es faci el darrer de tots i el servidor de tots"* (Mc 9,35). El deixeble de Jesús, com Jesús mateix, és un servidor servicial, però de cap manera servil.

2. Jesús és imatge perfecta i expressió de Déu

En el transcurs de l'últim Sopar li diu Felip: *"Senyor, mostra'ns el Pare, i no ens cal res més. Jesús li respon: —Felip, fa tant de temps que estic amb vosaltres, i encara no em coneixes? Qui m'ha vist a mi ha vist el Pare. Com pots dir que us mostri el Pare? ¿No creus que jo estic en el Pare i el Pare està en mi? Les paraules que jo us dic, no les dic pel meu compte. És el Pare*

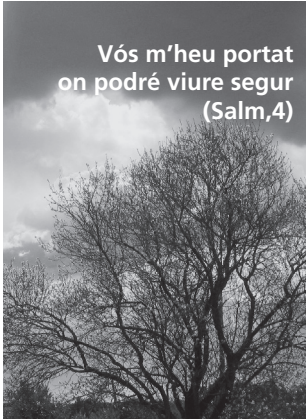
qui, estant en mi, fa les seves obres” (Jo 14,8-10). Així doncs, les paraules de Jesús son paraules del Pare i els gestos de Jesús són gestos del Pare.

3. Déu és “El que serveix”

El gest de Jesús de rentar els peus als deixebles expressa una actitud de servei que, perquè és pròpia de Jesús, és pròpia de Déu, de Déu mateix. Si “*Déu és amor*” (1Jo 4,8) i l’amor s’expressa en el servei abnegat als altres, Déu és “el que serveix”, perquè és “el que estima”. Això és el gir copernicà en la comprensió de Déu, efectuat per Jesús. La humanitat ha concebut Déu com el poder suprem, Senyor de la humanitat i de tota la creació, cosa que és ben certa, però Jesús ens el revela com a amor suprem, per tant la seva omnipotència i la seva omniesciència estan al servei de l’amor. Genial, oi?

Mossèn Josep Esplugas, arxipreste de Terrassa

Consiliari dels EMD Barcelona 98, Rubí 1 i Terrassa 10

**Vós m’heu portat
on podré viure segur
(Salm,4)**

ELS QUE ENS HAN PRECEDIT A LA CASA DEL PARE

ANGEL POLLS PLANELLS, DEL B-64 EL 19-09-15
MÀRIUS HERAS, DEL TERRASSA-7 EL 13-1-16
FRANCESCA CARTÉS, DEL B-94 EL 31-01-16

L'amor és la força més gran que existeix a l'univers, en els éssers vius i en els humans. Perquè l'amor és una força d'atracció, d'unió i de transfiguració. L'amor és l'expressió més alta de la cura, perquè de tot allò que estímem també en tenim cura. I totes les coses de les quals tenim cura és perquè també ens les estímem.

Leonardo Boff

Vinc de l'univers de no creure i quan vaig llegir l'Evangeli ho vaig fer per continuar no creient, però aquell llibre mal escrit, sense cap ambició literària, va resultar ser una fogonada que ho il·luminava tot.

Em va sorprendre molt: era impossible no creure. Quan llegim l'Evangeli estem obligats a reflexionar sobre què passarà. Llegir-lo cada dia és com tenir l'estel de Betlem que ens guia cap a un Betlem de felicitat.

Gabriel Magalhaes

Dialogar, conviure, donar sense la certesa d'esperar reciprocitat, això manifesta la més gran gratuïtat a la qual ens convida la nostra fe. Una de les resistències més tenaces de l'opció cristiana és la suposició que no hi ha reciprocitat. Amb tot, la reciprocitat positiva no es troba en el punt de partença, sinó en el terme d'un camí de gratuïtat, ja que amb l'amor no es comercia, no es compra ni es ven, s'ofereix gratuïtament.

L'encontre és una actitud interior, una manera de ser. Perquè els dics del nostre cor han cedit.

Teresa Losada

Hi ha un cert fatalisme històric entre algunes religions que fa que, sovint, s'utilitzin expressions com ara: "Déu ho ha volgut" per a situacions negatives, i no pas per als moments feliços, fenòmens positius i per a èxits humans valedors de la capacitat humana per revertir la història i dirigir-la en direcció al futur. També en l'àmbit religiós cal revalorar la utopia.

Juan José Tamayo

La fe cristiana ha de tenir una actitud de diàleg clar i sincer davant la ciència empírica. D'aquí que cal una actitud d'humilitat per ambdues parts. La investigació teològica ha de tenir aquell rigor científic propi de les corresponents disciplines antropològiques, filosòfiques o històriques en el seu desplegament universitari. I a la ciència empírica li cal reconèixer una "raó àmplia"; és a dir: que no n'hi ha prou amb allò que és empíricament verificable, sinó que cal també la saviesa del context.

Joan Planellas

L'ensenyament de Jesús corregeix la nostra ambició, la nostra manera de pensar centrada en la carrera personal, en la recerca de poder i de prestigi, i a vantar-nos de grandeses. El misteri de la fe, celebrada en l'assemblea fraterna dels deixebles, ha de portar-nos, a exemple de Crist, no a servir-nos dels altres sinó a servir humilment els germans i a posar el futur en mans de Déu.

Ignasi Ricart

Som una partícula de terra, i la Terra és una partícula de l'Univers, probablement habitat de vida i de consciència que no coneixem.

L'evolució pot crear en el futur tanta o més novetat que en el passat.

La matriu de l'univers pot inventar i crear en el futur més del que ha estat inventat i creat fins ara. Tot està infinitament obert.

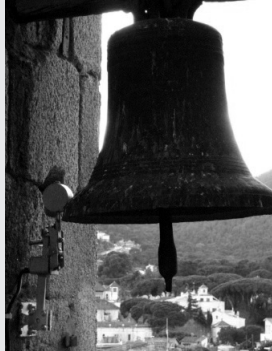
I Déu... ¿no serà pas, per exemple, aquella obertura infinita, aquella infinita possibilitat de Bé, aquella creativitat inesgotable que habita en el cor de l'Univers o de tots els universos, aquella tendresa infinita que habita en el cor de la creativitat universal?

José Arregi

Trià a càrrec de Carme Meix

» Gianni Rodari

Tria i traducció a cura de la Carme Meix

Campane di Pasqua

*Pasqua Campane di Pasqua festose
che a gloria quest'oggi cantate,
oh voci vicine e lontane
che Cristo risorto annunciate,
ci dite con voci serene:
"Fratelli, vogliatevi bene!
Tendete la mano al fratello,
aprite la braccia al perdono;
nel giorno del Cristo risorto
ognuno risorga più buono!"
E sopra la terra fiorita,
cantate, oh campane sonore,
ch'è bella, ch'è buona la vita,
se schiude la porta all'amore.*

Dall'uovo di Pasqua

*Dall'uovo di Pasqua
è uscito un pulcino
di gesso arancione
col becco turchino.
Ha detto: "Vado, mi
metto in viaggio e
porto a tutti
un grande messaggio".
E volteggiando
di qua e di là
attraversando
paesi e città
ha scritto sul muri,
nel cielo e per terra:
"Viva la pace,
abbasso la guerra".*

Campanes de Pasqua

Campanes festives de Pasqua
que la glòria avui canten,
oh veus properes i llunyanes
que el Crist ressuscitat anuncien,
ens diuen amb veu serena:
"Germans, estimeu-vos els uns als altres!
Allargueu la mà al germà,
obriu els braços al perdó;
en el dia del Crist ressuscitat
res no és millor!"
I per sobre de la terra en flor,
canteu, oh campanes sonores,
que és bella, que és bona la vida,
si s'obre la porta a l'amor.

L'ou de Pasqua

De l'ou de Pasqua
n'ha sortit un pollet
de guix de color taronja
i bec de color turquesa.
Ha dit: "Som-hi,
me'n vaig de viatge
i porto a tothom
un gran missatge".
I voleiant
deçà i dellà,
travessant
camps i ciutats
he escrit a les parets,
al cel i per terra:
"Visca la pau,
mori la guerra".

» *Mandarinas*

Any 1990. Província d'Abkhàzia, Geòrgia. L'Ivo i el Margus són dos pagesos d'origen estonià dedicats a la recol·lecció de mandarines. La zona on viuen es troba immersa en un conflicte bèl·lic per la independència. Les seves famílies han fugit al seu país d'origen, però ells decideixen quedar-se per recollir l'abundant collita de fruita.

Un dia, davant de casa seva, topen els vehicles d'un escamot georgià i un altre de txetxè, i s'enfronten entre ells. Només sobreviuen un soldat de cada bàndol.

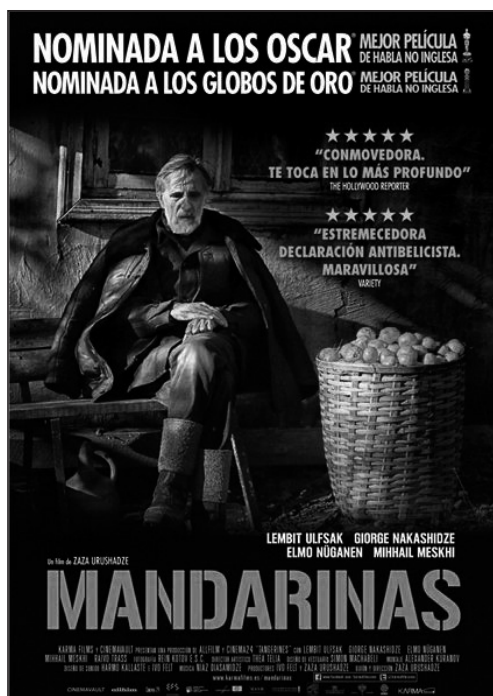
Com a bon samarità, l'Ivo els porta a casa seva i en té cura. A mesura que passen els dies i els soldats es van recuperant, la tensió creix degut a l'odi irreconciliable que es tenen.

Tot i això, amb el pas dels dies, la tensió va minvant i la convivència esdevé sintonia, comprensió i fins i tot companyonia.

Dura pel·lícula de guerra, sense grans pretensions, que ens farà reflexionar sobre la reconciliació i la raó per sobre d'uns ideals, moltes vegades distorsionats.

Pel·lícula dirigida pel director estonià Zaza Urushadze l'any 2013, i nominada als Premis Oscar i als Globus d'Or l'any 2014 com a millor pel·lícula de parla no anglesa.

Disponible en DVD.

Xavi Ibars i Lupe Gordillo
EMD Terrassa 17

» *L'ocell de foc*

Això va passar fa molt de temps. Un dia, un estrany ocell de plomes lluminoses va arribar volant a un poblet indi.

Dos homes van anar a buscar les seves fletxes i els seus arcs, però un altre els digué:

– No, no el mateu!– I adreçant-se a l'ocell li va preguntar:

– Ocell bonic, què és això que brilla i il·lumina el teu plomatge?

– És foc –digué l'ocell.

– Foc? Què és això?– li preguntaren els indis.

– A l'hivern, el foc escalfa. S'hi pot rostir el peix, i amb el foc no cal menjar res cru.

– Formós ocell, dona'ns el foc.

– Jo dono el foc a aquell qui n'és digne –diu l'ocell. Arreplegueu fusta dura i seca, una branca cadascú .

Tothom al poble es posà a collir llenya i cadascú es preparà amb una branca dura i seca a la mà.

El més digne m'atraparà –digué l'ocell. Obrí les ales i volà davant d'ells. Tot-hom, homes, dones, joves, vells i nens arrencaren a córrer al seu darrere.

L'un saltava damunt les pedres, l'altre s'enfilava per les roques, els altres corrien per la riera o nedaven pel riu. L'ocell volava i volava i sempre anava sol davant de la gent. La brillantor i la llum de les seves plomes els guiava per la foscor del bosc, cap als prats extensos, cap als pujols i els aiguamolls.

S'havia escolat el temps des que la gent sortí del poble i tothom estava cansat. Els qui havien corregut pels aiguamolls estaven xops i bruts. Aquells que havien escalat les roques tenien les mans i les cames plenes d'esgarrinxades. Els seus vestits estaven completament esquinçats.

Els uns digueren :

– Volem tornar a casa. Ves a saber si és veritat que l'ocell ha parlat.

D'altres deien:

– És molt perillós això d'empaitar l'ocell. I si morim als aiguamolls?

Va arribar un moment que els qui anaven darrere l'ocell eren molt pocs.

Finalment un dels homes l'atrapà.

– Ocell bonic –digué l'home– dona'm el teu foc. He corregut darrere teu a través dels aiguamolls, el bosc i les pastures immenses i t'he atrapat el primer.

– És cert –digué l'ocell– Però no has vist aquell xicot que corria al costat teu

i que ha estat engolit per un forat de l'aiguamoll? Per què no l'has tret del pou? No, no et donaré el foc.

I l'ocell estengué les ales i tornà a volar.

Un temps després, un altre home atrapà l'ocell.

– Ocell –li digué– dóna'm el teu foc. He corregut dies i dies, i t'he agafat!

– És cert –digué l'ocell– Però no t'has adonat que una dona que corria al teu costat s'ha quedat enganxada entre les punxes d'una bardissa? Per què no l'has ajudada? No, a tu no et donaré el foc.

I dient això, l'ocell reprengué el vol. L'home se'n tornà a casa seva sense el foc. A partir d'aquell moment ningú més no volgué córrer darrere l'ocell.

Amb les seves plomes lluminoses enceses, l'ocell tornà a volar per damunt del poble.

En una cabana, asseguda al costat del llit del seu pare malalt, hi havia una dona jove asseguda. L'ocell entrà volant a la cabana i digué a la noia:

– Pren la teva branca i toca les meves plomes amb ella... Tu duràs el foc al poble.

– Jo no he fet res per guanyar-lo –confessà la noia– No he corregut darrere teu, ocell formós, perquè el meu pare és vell, està malalt i no el puc deixar tot sol. No sóc digna de dur el foc al poble.

Però l'ocell respongué a la jove:

– Precisament! Tu n'ets la més digna.

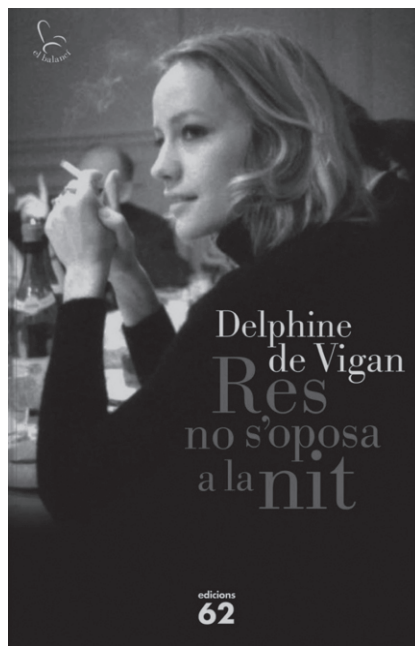
Llavors la noia atansà la seva branca a les plomes enceses i en saltà una guspira que encengué la branca. Immediatament s'inflamà i es féu una flamarada brillant.

L'ocell s'allunyà i la noia dugué el foc a les altres cases.

Triat i adaptat per Lourdes Gabarrón

» *Res no s'oposa a la nit*

Delphine de Vigan

Després de trobar Lucile, la seva mare, morta en circumstàncies misterioses, Delphine de Vigan comença una tasca d'investigació per comprendre la vida i el caràcter de la seva família: entrevistes als germans de la seva mare, cartes i escrits redactats per ella mateixa, pel·lícules gravades pels familiars.

Per a Delphine, escriure sobre la seva mare és tancar ferides, obertes molts anys enrere, i iniciar un procés per superar el dol.

Amb les seves paraules:

“Escric sobre Lucile amb els meus ulls de nena que va créixer massa de pressa; escric aquest misteri que sempre va ser ella per a mi, alhora tan present i tan llunyana, ella, que des que vaig complir deu anys mai més no em va abraçar.”

Llegir aquest llibre és trobar les pròpies ferides; i, a despit del que pot semblar en alguns moments, és un cant d'amor filial.

Lourdes Gabarron

» *La sega*

Martí Domínguez

Fa anys que segueixo aquest escriptor i biòleg valencià i mai no m'ha decebut. Impagables els seus articles a "El Temps" o la novel·la "Les confidències del comte de Buffon", per citar-ne una.

I, amb aquest llibre, "La Sega", encara m'ha entusiasmat més. Potser perquè parla de fets que ens van marcar als qui vam viure –i patir–, la duríssima postguerra espanyola. Potser perquè la meua família materna està molt lligada a aquelles terres del Maestrat on transcorre l'acció. Potser per la parla, que recull expressions d'aquelles terres tan properes a les nostres comarques de l'Ebre i la Terra Alta. Potser perquè ens explica un fets corprenedors. O per tot plegat.

La seva és una ficció basada en fets històrics –l'autor va passar-se un temps a la contrada, escoltant relats de la gent que va viure i suportar aquests temps tan difícils–, relatada des del punt de vista d'un xiquet que –al temps que la maldat, la covardia o el coratge dels grans–, descobreix el món de la natura del seu espai vital, tan pròdiga en meravelles. Un llibre molt i molt interessant.

Carme Meix

TROBADA GENERAL 2016

Dissabte 9 d'abril
Escola Pia de Terrassa

ESCOLA PIA DE TERRASSA
Carrer del Col·legi, 14
08221 - Terrassa

Com arribar-hi:

En tren: estació de Terrassa-Rambla dels Ferrocarriils de la Generalitat de Catalunya.

En cotxe: per la C-58, sortida 21 cap a Terrassa/ Centre Ciutat.

Hi haurà aparcament (limitat i gratuït) dins del recinte.

PROGRAMA

- 10.00h: Arribada i recepció a l'Escola Pia de Terrassa
- 11.00h: Presentació de la jornada pels Responsables Regionals
- 11.30h: Ponència a càrrec del Bisbe Auxiliar de Barcelona Sebastià Taltavull
- 12.30h: Descans
- 13.00h: Tallers

COMPROMÍS DES DEL SERVEI: Francesc i Àngels Torras-Busom, promotors de l'ONG **Oberts al món** per a l'ajuda al desenvolupament a Guatemala i membres dels EMD de Terrassa.

COMPROMÍS DES DEL SILENCI I LA PREGÀRIA: Germana Regina Guberna, monja benedictina del monestir de les Benetes de Montserrat.

COMPROMÍS DES DE L'ACOLLIDA I L'ACOMPANYAMENT: Viqui Molins, monja teresiana, dedicada a l'acollida dels més desfavorits, especialment al barri del Raval de Barcelona.

COMPROMÍS POLÍTIC I ASSOCIATIU: Xavier Casanovas, director del **Centre d'Estudis Cristianisme i Justícia**, dedicat a la reflexió social i teològica, promogut pels jesuïtes de Catalunya.

COMPROMÍS DELS DEL DIÀLEG INTERRELIGIÓS: Mn. Josep Esplugas, consiliari dels Equips, arxipreste de Terrassa i Delegat d'Ecumenisme i relacions interreligioses del bisbat de Terrassa.

COMPROMÍS AMB L'ENTORN I LA SOSTENIBILITAT: Tomàs Molina, físic, Cap de Meteorologia de Televisió de Catalunya, membre del **Climate Broadcasters Network – Europe** de la **Comissió Europea sobre la Comunicació del Canvi Climàtic** i divulgador.

COMPROMÍS DES DE L'ESPERANÇA: Josep Sanromà, missioner claretí, voluntari de l'**Associació Arrels** i actualment implicat com a president de l'Associació Cintra, en l'ensenyament al districte de Ciutat Vella a Barcelona.

Equips Mare de Déu
Catalunya i Menorca

14.30h: Dinar

16.00h: Tallers

DANSA CONTEMPLATIVA: Germana Conxa Adell, del monestir de les benetes de Sant Pere de les Puel·les.

MÚSICA: Mn. Joan Àguila, consiliari dels Equips de Reus i impulsor del grup musical **Canta la teva fe**.

NOVES TECNOLOGIES: Vicenç Vila i Gemma Bas, matrimoni dels Equips de Terrassa, autors del premiat documental *Jo crec*.

16.45h: Fotografia de grup

17.00h: Eucaristia

18.00h: Fi de la trobada

NOTES DE L'ORGANITZACIÓ

Per a inscripció a la trobada:

- ✓ Per correu electrònic a secretariat@emd-cm.cat
- ✓ Per telèfon al **934 675 551** dimarts i dijous de 10h a 12h
- ✓ Per Whatsapp al telèfon **640 294 885**

✓ Ingresseu l'import al compte corrent de La Caixa:
IBAN ES19 2100 0832 6102 0030 1580

- ✓ És imprescindible que indiqueu en l'ingrés o transferència el vostre nom, equip i sector

L'aportació per persona és:

- ✓ 35€ els adults ✓ 15€ els fills.

✓ L'aportació dels fills és voluntària

✓ La data d'inscripció i pagament serà fins al 15 de març del 2016.

✓ Hi haurà servei de guarderia per als infants. Els menors de 3 anys romandran a cura dels pares durant tota la jornada.

✓ Els que vinguin amb fills han de comunicar al Secretariat, preferentment per correu electrònic, el nom dels fills i les edats.

✓ Durant la trobada es presentaran els relleus de Responsables Regionals a l'Assemblea per a la acceptació i benvinguda.

✓ Si teniu algun problema pel transport, poseu-vos en contacte amb els vostres responsables de sector per a trobar la millor solució

9 D'ABRIL DE 2016

**NO PASSEM DE LLARG
COMPROMESOS!**

Per què busqueu entre els morts aquell qui viu ?
No és aquí. Ha ressuscitat !

Lluc 24, 5-6

